

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ

(Από τα «Απορνημεύματα» γνωστού Έλληνας αστυνομικού)

Όπως σάς υποσχεθήκαμε, αρχίζουμε από σήμερα τις περιήρες «Αστυνομικές Ιστορίες», τις θγαζμένες από τα «Απορνημεύματα» γνωστού Έλληνας αστυνομικού, επί έτη μακρά χημιασάστου Άρ- γηού της Καταβάξεως. Δυστυχώς ο μοναχικός αυτός Έλληνας Σέρλοκ Χολμς—γιατί τέτοιος υπήρξε πράγματι—δέν θέλει να γνωσθή τ' όνομά του. Θά τον ονομάζουμε λοιπόν «Άρχηγός», όπως τον έλεγαν άλλωστε την επο- χή της δαιμονίας δράσεώς του τά θργανά του. Επίσης, για εύνηση της λό- γου, θ' άλλόζουμε λίγο και τά ονόματα των ήρώων των ιστοριών αυτών, μένον δίως τών διγομένων όποιοσδήποτε και καταχρονών μενάλας θέσεις ση- μερον. Κατά τά έλλα ή «Αστυνομικές Ιστορίες», είνε αληθινές άπ' αρχής μέχρι τέλους.

Α.

Ηλιόλουστο ψηνοπαρινό πρωί. Παίρναμε μέ τόν Άρχηγό τόν καφέ μας στό γραφείο της Κατα- βάξεως—ήταν ακόμα τότε στην όδον Νικολήμου, μαζύ μέ τις Κεν- τρικές Ένομοτίες—καί μιλούσαμε για την μυστηριώδη ύπόθεση των αφαντασμάτων της όδοϋ «Παροχότου», την οποία θά διηγηθώ σ' άλλη ιστορία, όταν άνοιξε ή πόρτα καί μπήκε μέσα ο γέρο Ράκος, παλός μυστικός χωροφύλακας, από τούς γεροντότερους τού σώμα- τος καί τούς πό μανιόδεις στη δουλειά τού.

Ο γέρο Ράκος έφριξε τού ποτηριού του μάτι ένα γυρω στό γραφείο, είνε πώς άλλος έπισκέπτης από μένα δέν ύπρχε και, πλησιάζοντας τόν Άρχηγό, έπιασε καί τού κνήμους κατί σ' ατί.

Ο Άρχηγός σούφρωσε τά βαθύτατα φρύδια του και είνε με τή βραχνή τού φωνή :

—Νά περάση, νά περάση... Συγχρόνως μωγγενε να καθήσω στον καναπέ τού γραφείου, ση- μείο ότι καί τού έξαιρετικό συνέβαινε.

Ο Ράκος έφυγε καί σέ λίγο ξανάνοιξε την πόρτα, για να πε- ράση στό γραφείο ένας άπ' τούς πό γνωστούς τραπεζίτας τών Ά- θηνών καί τούς πό πλουσίους, ο κ. Λιάκος.

Ο κ. Λιάκος ήταν κόκκινος—κόκκινος καί ξαναμμένος.

Πλησίασε τόν Άρχηγό, τόν χαρέστησε καί συγχρόνως, καθώς τούσαγγε τού χέρο, τού ψι- θήρισε :

—Είνε ανάγκη να σάς μιλήσω ιδιαιτέρως, κύριε μοίραρχε.

Τόν ένοχλόσε φαίνεται ή παρουσία μου, αλ- λά ο Άρχηγός τού άπάντης όρθά—κορτά :

—Ο κύριος είνε αστυνομικός. Μπαρείτε συ- νεπώς να μιλήσει ελεύθερα, Έμπρός, έμπρός, πέστε μου τί σάς συμβαίνει...

Ο κ. Λιάκος ύφρισε έναν στεναγμό άνακου- φίσεως καί, ριχνοντάς μου ένα βλέμμα γεμάτο δυσαστία, κήθησε σέ μη καρέκλα πλάι στον Άρχηγό καί άρχισε να τού διηγήται με φωνή πούδειχνε φανερά τήν άνησυχία του :

—Συμβαίνουν περίεργα πράγματα στό σπίτι μου, κύριε μοίραρχε. Πολύ περίεργα. Είνε δύο— τρείς μήνες τώρα πού κάποιος κλέβει συστημα- τικά τά μπζού της κυρίας μου. Μάς έχουν κλέ- χει ως τώρα κοσμήματα αξίας 150 χιλιάδων δραχμών. Έξανα έτι μπορούσα για να πάσω τόν κλέφτη. Μά δέν κατάρθεσθα τίποτε, ή μάλλον έπεισθήνα για ένα πράγμα : Ότι δηλαδή τά κοσμήματα της κυρίας μου κλέβονται κατά τού θρασύτερο, αλλά καί μυστηριώδεςτερο τρόπο...

Ο Άρχηγός τόν άκουγε με σκεπτικιστά τά μάτια, χωρίς να τόν διακόπη. Στο σημείο όμως αυτό, άνοιξε τά γροζικά μάτια του, πού τού βλέμμα τού είσχωρούσε ός τήν ψυχή τού άνθρώπου, τά στήριξε πάνω στον τραπέζιτ ή καί τόν ρώτησε :

—Συγγνώμη. Τι έννοειτε όταν λέτε ακατά τού μυστηριώδεςτερο τρόπο ;

Ο κ. Λιάκος κίνησε τού κεφάλι τού άπάντης : —Είνε όπως σάς τού λέω ακριβώς, κύριε μοίραρχε. Προέκυπτα, μά τήν αλήθεια, περί μυστηρίου. Γιατί άπλόστατα, ο κλέφτης μπαί- νει καί κλέβει τά κοσμήματα της κυρίας μου μέσα στό μπουντολά της, οσαδήποτε μέτρο μ' άν λάβουμε έναντίον του, όσο μ' άν παρα- φιλμάει...

Ο Άρχηγός ξανάκλεισε τά μάτια του, έγραψε τού κεφάλι του προς τά πίσω καί ρώτησε :

—Είσαστε βέβαιος, ότι δέν σάς κλέβουν οι ύπηρετές σας ;

—Βεβαίωτατος, κύριε μοίραρχε. Γιατί, εκτός τού ότι τούς έχω χρόνια στό σπίτι μου, σημειώθηκαν κλοπές καί όταν είχα δώσει σπο- χήμως άδεια σ' όλο τού προσωπικό.

—Έλεπαν δηλαδή όλοι οι ύπηρετές άπ' τού σπίτι ;...

—Άφριδώς.

—Κι' όμως σάς έλεπαν πάλι κάποιον κόμημη ;

—Άκριδώς.

—Χμ... Καί δέν ύποψιάζεστε κανένα... κανένα ;

—Κανένα άπόλύτως, κύριε μοίραρχε. Η άτυχή ή γυναίκα μου

κινδυνεύει ν' άρρωσθήση άπ' τού κακού της. Είνε καί τού άφάνταστο αυτό πού μάς συμβαίνει, καί τού μυστηριώδες, όπως σάς είπα.

—Πολύ όφρατα ! είτε ο Άρχηγός, τριβοντας τά χέρου του. Αυτό ακριβώς ζητούσα καί' εγώ τόσες ήμέρες. Τού μυστηρίου. Μου είνε ά- δύνατον να ζήσω χωρίς αυτό. Θαρρείς καί με τρέφει τού σκοτάδι του. Λοιπόν...

—Έχετε καμιά ιδέα, κύριε μοίραρχε ; Υποψιάζεστε τίποτε ;

—Όχι, όχι, δέν ύποψιάζομαι άπόλύτως τίποτε. Η ιδέα δέν φρενώνουν χωρίς να σπειρή κανείς. Γι' αυτό πρέπει να μην καθάμα- στε. Έμπρός, έχετε τήν καλωσύνη να πάμε ως τού σπίτι σας ;

—Σας παρακαλώ μάλιστα, κύριε μοίραρχε.

Σηκώθησαν.

Ο Άρχηγός φρόσε τήν πλατύγορη ραμπτομικά του, πήρε τού χοντρό, σηκωθέστατο μαστούνη του καί τομιάστεινε να φύγη.

—Μείνε, σέ παρακαλώ, μου είτε βγαίνοντας άπ' τού γραφείο. Δέν θ' άργήσω να γυρίσω.

Ο κ. Λιάκος τόν άκολούθησε. Φεύγοντας μοίραρχε καί πάλι ένα βλέμμα δύσπιστο καί γεμάτο κακία. Είχε μυστεί πώς δέν ήμουν ά- στυνομικός καί τού περνούσε φαίνεται τού ότι άκουσε τά ολογενειακά του.

Χαμογέλασα περιφρονητικά, ξαπίσω στον καναπέ καί άναφα ένα τσιγάρο...

Μισή ώρα πέρωσε καί άκουσα, επί τέλους, τού γνώριμου θημάτιομα τού Άρχηγού στό διάδρομο. Μπήκε στό γραφείο, έκλεισε τήν πόρτα καί άρχισε να κόβη βόλτες πάνω—κάτω, χωρίς να μιλήσ. Τά μάτια του άστραφταν. Η γροθιάς του σφιγγονταν καί ξεσφίγγονταν...

Έπί τέλους στάθηκε άπότομα μπρός μου καί ρώτησε :

—Λοιπόν ;

—Τι λοιπόν ;

—Τι λές έσύ για τις εμυστηριώδεις αυτές κλοπές ;

—Άπλόστατα, θά κλέβη τά κοσμήματα κάποιος καμιαίερα.

—Όχι, διάβόλε ! Δέν άκουσες τί είτε ο κύ- ριος τραπεζίτης ; Τά κοσμήματα κλέβονται καί όταν λείπουν οι ύπηρετές.

—Τότε κάποιος θά μπαίνει κυκρά στό σπίτι. —Χμ... Αυτό είνε βέβαια μά πιθανότης, αλλά δέν είνε ή αλήθεια.

—Τήν βοήσες σύ, Άρχηγέ, τήν αλήθεια ;

—Όχι ακόμα βέβαια. Μά είμαι βέβαιος πώς βαθύς έξοιστο της καί πώς δέν θά μού ξεφύγη.

—Σε διεσφώσαν καθόλου ή άνακρίσεις πού- κανες στό σπίτι τού κυρίου Λιάκου ;

—Και ναί καί όχι. Πάντως δέν θ' άργήση να ξεκαθαρήση ή αλήθεια. Περιμένο από σην- μη σέ σηνμη τόν κύριο Λιάκο. Έχω να τού δώσω μερικές πολύτιμες οδηγίες...

—Ένα μιλούσαμε έτος, άνοιξε ή πόρτα καί μπήκε ο κ. Λιάκος.

Ο βαθύτλους τραπεζίτης κήθησε πλάι στον Άρχηγό καί τόν ρώτησε μ' άγωνία :

—Λοιπόν, κύριε μοίραρχε ; Ποιό είνε τού συμπεράσματά σας ; Βε- δαιωθήκατε πώς οι ύπηρετές είνε άδωχο ;

—Ναί, βέβαια... άπάντης ο Άρχηγός. Έίσοσ να είνε καί' έτα. Πάντως πρέπει να κάμει καί πού θά σάς ύποδείξω. Καί, επί τού όποιου βασίζω τήν έπιτυχία της άστυνομίας, σχετικά με τήν ύπό- θεση αυτή.

—Είμαι πρόθυμος. Σάς άκούω, είνε ο τραπεζίτης.

—Ίδου περι τίνος πρόκειται, έξήγησε ο Άρχηγός. Θά πάμε τό- ρα άμέσως στον κοσμηματοπώλη Χ... Περνώοντας άπ' τή βιτρίνα του πού όλίγω, όταν έφυγα άπ' τού σπίτι σας, είδα ένα ύπέροχο δια- μάντι. Τό διαμάντι αυτό θά τού άγοράσετε, σάς παρακαλώ, καί θά τού χαρίσετε στήν κυρία σας, σ' άντάλλαγμα τών κοσμημάτων πού έχασε. Είνε ένα διαχτυλιδί αξίας 50—60 χιλιάδων δραχμών.

Ο κ. Λιάκος τινάχτηκε, σαν ναχε δεχτεί γροθιά κατάστηθα.

—Ένα διαχτυλιδί 60 χιλιάδων δραχμών ! φώναξε. Καί μου λέτε να τού άγοράσω ;

—Ναί, ναί, πρέπει να τού άγοράσετε καί να τού προσφέρετε στήν κυρία σας, ετόνασε όρθά ο Άρχηγός, χωρίς να της πήσε λέξι, φου- σικά, ός σάς τού σύστημα έγώ αυτό. Της έβλεπε άλλωστε ένα τέτοιο όδρο της κυρίας Λιάκου, άρρωθ της κατέκλεισαν τά μαζού της.

—Κι' άν της τού κλέψουν, Θεέ μου !... Έξήγνα χιλιάδες δραχ- μέσ είνε μά άλλωλη περιουσία. Αν τής τού κλέψουν καί' αυτό ;

—Αν της τού κλέψουν καί' αυτό ; είτε ο Άρχηγός. Μακάρι να της τού κλέψουν, φίλατά μου. Μόνον έτα θά βρούμε όλα τά κο-

ΤΑ ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ο ΚΟΥΡΥΔΑΛΟΣ

(Του ANDRÉ THEURIOT)

Η μέρα μόλις άρχινά τους λόφους ν' άσημάνη
 — Στόν κάμπο, άκόμα, σκοτεινιά —
 Κι' όξω, στους πρόσχατους άγρούς, όπου ο άνθος φροντύνει
 Άδύναμη ή άντηλιά,
 Την λάχνη άκόμα σέ δροσιά, δέν την μεταμορφώνει
 Κι' εύθύ, τά μυδιασμένα σου τινάζοντας φτερά
 Στο νεότερό χορτάρι,
 Κορυδαλέ, φεύγεις, πεπιά, αφού για μά φορά
 Άκόμα θάχης πάει
 Καινούργιες νότες και σκοπούς, τραγουδιά δλο χαρά
 Σέ βλέπω σά γοργή άστραφή νά σκίζεις τόν άγέρα
 Κι' άκούω τ' δλο τραγουδίαν.

Καθώς ο ήλιος λιμπερός φω-
 τίζει πέρα-πέρα
 —ός τό νερό της ρεματιάς—
 Μούζει πώς βγαίνει ο ήλιος
 (σου από θεών φλογέρα,
 Πάντα ψηλά, πάντα ψηλά,
 (στον γειαστό ουρανό
 —Νάμω κι' έγώ μαζί σου!—
 Φαίνεται τώρα σά μικρό σημά-
 (δι σκοτεινό.

Μ' άκούγεις' ή φωνή σου :
 Τραγουδι—λές—που τ' άπειρο
 (σκωρατίζει άλωργινό...
 Άθήνα, Μπαφό, Γ. Κ.

ΓΕΤΕΡ' ΑΠ' ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΩΝ ΛΟΥΓΑΔΙΩΝ

Μη κλάις για δτι έσθυσε πριν
 (ζήτησε
 τό δάκρυ τό θολό του πόνου άς
 (μη κινήσει
 στα ματωμένα ρόδα της μο-
 (φής σου
 και την καρφή λησμόνησε που
 (πέρασε ζωή σου.
 "Άσε τό γέλιο ν' άπολαθή επί-
 (στημο, σαρκαστικό
 σαν κάποιος τραγικός, βαθύς
 (άντιπαλος
 που άπ' τό βήδη βγαίνει μιάς
 (άδύσσου...
 "Άς άντηχίση τραγικά μέσ'
 (την άελευσία
 έτοιμακόμο σπληνό και νο-
 (λασμένο
 στής φιλαζής τους τόχους τους
 (ύγρους
 που τά δνερά σου σ' έχουνε
 (κλεισμένο.
 Νοσταλγικά ποτέ μη δής κά-
 (ποιες στιγμές
 άλλες καινούργιες μη ποθήσης
 τό δρόμο πάρε π' όδηγη στής
 (λήθης την παγή
 και μέσα στην άτάραχη και
 (λερή σωπή της
 σαν μέσ' σέ τάφο τά δνεμα
 (που πέθαναν νά κλεισης.
 ΜΙΧΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

σημίματα που σάς πήραν.
 — Πώς, κίρνε μοίραζε ;
 —Αυτό δέν μπορώ νά σάς τό πώ, επί τό παρόντος τουλάχιστον.
 Έχετε λίγη ύπομονή. Και πρό πάντων, κίμπετε δτι σάς συμβουλεύω,
 άν θέλετε νά πάνουν νά σάς βέδουσι...
 'Ο κ. Λιάκος, σκέφτηκε λίγο, και τέλος είπε :
 — Μάλιστα, Άρχιγγέ, θά κάμω όπως μού λέτε. Θ' αγοράσω τό
 δαχτυλίδι αυτό.
 — Θά τό αγοράσετε τώρα άμέσως, σάς παρακαλώ, δτόνισε ο
 Άρχιγγέ. Και θά τό προσφέρετε στην κυρία σας, χωρίς νά γίνη
 λόγος, επακολυμβάνω, πως τό δώρο αυτό της τό δίνετε γιατί σάς
 τό υπέδειξε ένα, Σύμφωνο ;
 — Σύμφωνοι, κίρνε μοίραζε. Θά κάμω όπως
 μέ συμβουλεύετε, άν και δέν καταλαβαίνω τίποτε
 άπ' όλα αυτά.
 — Δέν εινε άνάγκη νά καταλαβαίνετε. Έπι-
 στευθήτε σέ μένα... Και τώρα, άς πεταχτούμε ός
 τό χωροστάσιο... Άναμονή νά λίσω τό μυτήριο
 που συμβαίνει σάντι σας και... θά τό λίσω. Θά τό
 λίσω, μέ την Κόλασι !...
 ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τό Β' μέρος.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

Ένας Γερμανός επιστήμων έλεγε την ύπομονή νά μεταφέρει τις
 υίχες της κεφαλής και βόηκε ότι ένα ξανό κεφάλι μετρού μωγέ-
 θους έχει 140.000 τρίχες, ένα καστανό 110.000, ένα μέ μαύρα μαλλιά
 100.000 τρίχες και 80.000 ένα κεφάλι κοκκινομάλλο. 'Ο ίδιος επι-
 στήμων έξηγγεί ότι στις περισσότερες περιπτώσεις ατία της φαλά-
 κρας εινε τό χτένισμα, τό όποιο προτείνει νά καταργηθή. Άπό τό
 μαλλιά μας μιάς πέτρουν τέλος ημερησίως μέχρι του 25ου έτους 120
 τρίχες, ή όποίες όμως άνανεώνονται. ***

Ένας από τους φοβερούς έχθρούς του ελέφαντος εινε ο... πο-
 κός. Τά μικρά αυτά ζώα επιπύτουν συνήθως κατά τών ποδών τών
 ελεφάντων και τους κατατρώγουν, όταν μάλιστα οι ελέφαντες εινε
 πληγμένοι και δέν μπορούν ν' άμυνθούν εύκολα. Γι' αυτό στους

Ζωολογικούς κήπους προς υπε-
 ρόσταισι τών ελεφάντων από
 τους μικροσκοπικούς, άλλ' έπιαν-
 δόνους έχθρούς των τοποθετούν
 γύρω άπ' τό κλουβί τους κηνη-
 γάτους σκυλιά ειδικής ράσας,
 τά όποια άφαντίζουν τά ποτία.

Στά δαχτυλίδια άπεδιδοντο
 άνεσθεν λιμαπικές ιδιότητες.
 'Ο Ρωμαίος Ιατρός Μάρκελλος,
 σύγχρονος του αυτογράφου
 Μάρκου Αδούριου, συμβούλευε
 κάποτε έναν αλλικό που έπασχε
 από πόνο τών πλευρών, νά φο-
 ρήσει για νά θεραπευθή ένα δα-
 χτυλίδι, κλωμμένο από καθαρό
 χρυσάφι!
 Άν κάποιον αυτού ο Ρω-
 μαίος αλλικός έθεραπευθή, δέν
 άναφέρει ή 'Ιστορία.

Παρητηρήθη ότι σέ κάποιο
 σημείο, που συνέβη τελευταία
 στην 'Ιταλία, προηγήθησαν έν
 μέρος τών ζώων άρκατά γα-
 ρακτηριστικές ένδείξεις για τόν
 έπιπύτο κίνδυνο. Όπως π. χ.
 λίγα λεπτά πρό της δονήσεως,
 ή άγγελάδες έμωύγκριζαν, ή κα-
 τ'είρες έβέλειαν, οι σκύλοι έ-
 γαυγίζαν, ή χήνες κι' ή κότ-
 τες θορυβούσαν, τά άλογα κω-
 νόνησαν πολλά έρεθισμένα και
 οι γάτοι προσπαθούσαν νά κρη-
 φτούν. Άλλά και τά ψάρια έί-
 χαν έγχαταλείψει τους βυθούς
 κι' είχαν συσσωρευθεί στην ά-
 κρογιαλιά, όπου οι χωματόι τά
 έπιαναν χωρίς κίμμη δυσκολία.

Μεταξύ τών άστέρων ύδρο-
 βίων φωτών, ύπάρχει κι' ένα μέ
 τό επιστημονικό όνομα ΟΥΤΕΡ-
 κουλιάρας, τό όποιο εινε... σακ-
 κοράφι και μονάξει μάλιστα μέ
 ζώο. Τό φυτό αυτό έχει ρίζες, ή
 όποιες κινούνται ελεύθερα μέσ' στο νερό, χωρίς νά προσκολλώνται
 ποτένα. Στο κέντρο λοιπόν τών ριζών του ύπάρχει μιά τρίτα όμοια
 μέ στόμα. Μέ τό στόμα του αυτό τό φυτό άρπάζει και καταπίνει
 διάφορα έντομα και μικρά ψάρια, μέ τά όποια πρέφεται κατά προ-
 τίμηση.
 Πάν δτι καταπίνει, παίρνεινι κατόπιν σ' ένα θήλασμα, στο σημεία
 δηλαδή του φωτιού, όπου διαξ ή τροφή χωνεύονται εύκολότατα.

Ένας ξένος γιατρός, ο όποιος άσχολήθηκε ειδικά μέ τη μελέτη
 τών νόσων, τών προερχομένων από τά σπινθηματοειδή ποτά, συν-
 στή μερικώς πολύ εύκόλους τροπούς θεραπείας τών νόσων αυτών.
 Μεταξύ τών άλλων, συμβούλευει την άπορηγή τών βαρετών τροφών
 και κυρίως την πορτοκαλλοφαγία. Ένα πορτοκάλι τό πρωί, ένα στο
 γεύμα, ένα στις τρέξις τό άπόγευμα, ένα στις έξη και ένα πρό του
 ύπνου, κάνουν μεγαλύτερο καλό από πολλά ψάρια.

Κάποιος Βιεννέζος επιστήμων άνέλαβε τελευ-
 ταία ν' άποδείξη τάς μικροσκοπικών ιδιοτήτων του
 καφέ και προέβη στην έκτέλεση σχετικών πειραμά-
 των. Άπέδειξε λοιπόν ότι μιά λοχυρή δόσις καφέ
 εινε ικανή νά έπαρθεί μέσα σέ λίγες όρες την
 καταστροφή τών μικροβίων της χολέρας, του έρ-
 υπτέλατος και του τυφοειδούς πυρετού.

□ □ □ ΖΩΓΡΑΦΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ □ □ □

Το Χαμόγελο (Του Ζορζάν)

